

Textos llegits per les persones voluntàries al Clàssic al castell en el marc del Festival Eva'23 el dia 4 de juny de 2023.

Jordi Romeu Carol

No era penal, del llibre *Honor de poble poble*, de

Brandava el garrot bonyegut de pell rugosa amb les dues mans disposat a tastar el *malandando* que s'atrevia a envair casa meva. La defensaria fins a la mort, si feia falta.

El tremolor de vidres conegut de la porta de la galeria em va revelar que l'individu havia entrat. Quan el tenia a tocar, vaig agafar embranzida. A la una, a les dues i a les...

—La mare que et va parir!

L'acció es va aturar per unes dècimes de segon, com si s'hagués encallat un fotograma. Davant meu i en el centre de la llum de la trista bombeta del passadís, una forma esporuguida s'havia mig ajupit i es tapava la cara amb un braç com si estigués enlluernat. L'home duia unes botes de tacs, calça curta negra i una samarreta també negra amb un escut brillant al pit. El xiulet li penjava del coll amb una cinta verd festuc. Desprenia una olor agra de suor que hagués tombat un elefant.

—Què collons hi fot, aquí?

—No em pegui. Aquells animals, que em persegueixen.

—Qui?

—Els del futbol

Uns minuts després, sèiem davant d'un got d'aigua a la taula de la cuina.

—Merda, merda, merda, no puc ni anar a buscar el cotxe, em linxarien

—Ja se'n pot *despedir*, del cotxe, ara mateix deu ser riera avall.

—Merda, merda, merda. No sé què els ha agafat. De cop han saltat al camp i m'han començat a empaitar igual que bojos.

Alguna en deus haver fet, vaig pensar jo.

—Contra qui jugàvem?

—Pipaporrons.

—La mare que els va parir...

—Què?

—Els pipaporrons són els nostres pitjors enemics,
futbolísticament parlant, és clar.

—Ah?

—Podem perdre tots els partits de la temporada, però aquest és sagrat. Mai,
fins ara, aquests carallots de Pipaporrons ens han guanyat a casa.

—No ho sabia

Segons ell el partit havia anat com una seda fins al moment fatídic.

El desencadenant havia estat el penal, va assegurar. Ho veus com hi havia
alguna cosa, em vaig dir jo. Segons somicava l'home, no havia tingut més remei
que xiular-lo. A favor de Pipaporrons, és clar.

—No era penal —vaig haver de corregir-lo amb un punt de compassió, a
veure si el feia baixar de la figuera.

—Com ho sap, si vostè no ho ha vist? Era claríssim.

No entenia res, aquell tros d'ase. Partit estrebat, contra els Pipaporrons i a
casa: mai, però mai de la vida, s'ha de xiular un penal en contra. Així que vaig
haver d'explicar-li de què anava la vida. Si volia sobreviure a un partit com
aquell, l'única possibilitat que tenia era no fer enfadar els de casa.

—Perdoni, però jo sóc un professional i si veig un penal, el xiulo i punt.

Un carallot com els de Pipaporrons, vet-ho aquí el que ets, vaig pensar jo. Tot
i l'evidència, no vaig contestar en veu alta aquella atzagaiada.

—Sap què li recomano? Que no s'ho agafi tant a pit. Vagi a casa i descansi,
això és el que ha de fer. Confii en mi.

I mentre li deia el vaig guiar cap a la sortida sense deixar-li alternativa.

Un cop fora, i just acabat de passar el baldó de la porta del carrer, un crit de
terror que hauria deixat glaçada l'ànima més crua va ressonar entre les parets
del barri.

—Merda, merda, merda —es va sentir acompanyat de passes que
s'allunyaven a corre-cuita. Aquells xiscles, però, van quedar ofegats pel brogit de
veus que s'havien alçat a pocs metres.

—Agafeu aquest fill de puta! —se sentia de manera insistent.

Una vegada més, i molt a pesar més, vaig poder comprovar que aquells
malnascuts del xiulet només aprenien a garrotades.

Alba Vinyes Lasso

DUES VOLVES

La bava li taca el gec.
Cames mortes sobre els coixins
que ara són segona pell.

Mira la filla escapada
d'un corrent intrèpid
que purga culpes
de diumenge d'agost.

Dues volves:
xoquen,
s'acaricien;
però els vols
són esbarjo i
pa amb vi i sucre,
són el cotxe
mal aparcat a fora.

Ulls que miren enllà,
rellotges morts,
estàtics impacients,
tots dos penjant
d'un temps ignot
desentonat
marcant sentits
i descomptant esclavatges.

LA DANSA

Ella em regala gestos.
Però jo vull tombs, roderes, maquillatges.

Ella em dona equipatges.
Però jo escric galets, manies, camuflatges.

Ella m'esculpeix dics.

Però jo remeno fils, paisatges, destemperances.

Ella empeny carruatges.
Jo salto marges d'aigua.

I així, molt educadament, les dues fem la dansa.

PUNTS DE FUGA

És sempre el mateix mar.
Però les ones que t'esquitxaven
els castells de sorra ja són gel a l'àrtic.

És sempre el teu racó de mar.
Però la sal d'entre les ungles
és d'horitzons distints, irrepetibles.

I ens aferrem als cossos,
com mars, cossos mar que
muten clandestinament.

Però encara la petxina,
el gest, la posta, el tic, la flaire:
perímetres de la matèria que sobreïx.

Punts de fuga.

*Jo no dialogo. Escriure versos
és tenir raó.*
Màrius Sampere

Tinc vocació de deessa.
Omnipresent invisible.
Immensitat a les ments
que em pensen tota.
Gratitud.

Soc sempre absent al ball,
m'assec a la barra
i miro els xocs de tants.

Inútils. Per què.

Tot és un esberrany del que voldríem.

UN POU DE CAMP

Un pou de camp em beu a dins.
Sense llançar cap pedra sento com esquitxen.
En rebota el silenci amunt per la paret rodona
paret amunt fins a la gola humida
plena de fong
descomponent-se.
És caverna i fred i temps que no degota.

I tinc també aquesta calitja als ulls
d'abatiment dels vents
d'una hora zenit que s'estira com un gat
que em dorm a les pestanyes;
plenes de fang
assedegades.
És cingle i vol i albaïna que mai no amaina.

Que tinc els murs tots fets de pètals:
ahora esclat i atac del pugó negre.

UN COS

Tinc un cos de fang.
Empremtes pacients que busquen matèria.
Donar-se al gest.
Transpirar.

Tinc un cos de vidre.
Cristalls en equilibri de gebre.
Al bat de ràfegues i fúries.
Trepidat.

Tinc un cos de gel.
Solatges de ventre que romanen.
Impermeable, asserenat.
Arrelar.

Tinc un cos nou per cada dia.
Tinc un cos nu per cada vida.

Un cos nul.
Un cos niu.

Josep Tort

FRAGMENT DINS LA NOVEL·LA “ERMESSEDA, LA COMTESSA MARE”

TROBADA DE RB, SANÇ I MIR GERIBERT A SUBIRATS PER DECIDIR EL FUTUR DEL PENEDE'S

—La trobada està prevista a Subirats. Allí ens espera el meu germà acompanyat del pròcer Mir Geribert. El castell pertanyia al seu pare.

—Pensava que aniríem fins a Olèrdola. Volia veure amb els meus ulls aquella ciutat de la qual tant parlava el vostre pare. —Vaig mencionar, decebut.

—No descartis res. —Va somriure de nou el comte. —Aquesta reunió ens ha de servir per fer allò que tu vas proposar. Ho he de parlar amb Sanç.

—Espero que la idea serveixi a les vostres intencions. Vós coneixeu millor els nobles del Penedès. —Vaig advertir, perquè no n'havíem parlat més.

—Ja et vaig explicar com fou que homes com el vescomte Guitard, encomanat al comte Borrell, van bastir aquestes terres.

—Amb vicaris escollits, l'espurna de la noblesa penedesenca. —Vaig afegir-me a la narració.

—Però Olèrdola ja havia estat bastida pel comte Sunyer temps abans, respectant els antics vestigis territorials de l'indret. Ja sabien de la importància estratègica de la ciutat fortificada. —Va fer un silenci. —En aquells dies, el comte Sunyer va arribar fins a la monumental Tarragona. Volia restaurar l'antiga grandesa d'aquella ciutat, tal com havia fet amb Olèrdola. M'agradaria poder estar a l'altura d'aquests avantpassats meus.

—Senyor, no es tracta tan sols d'avançar en els límits dels vostres territoris, sinó de consolidar-los i fer-los prosperar. —Vaig fer-li notar. —Aquests comtes potser van ser massa agosarats. Probablement, eren coneixedors que no podrien mantenir aquestes gestes, o potser ho van descobrir massa tard. El vostre pare sabia que les coses s'havien de fer pas a pas, sense arriscar vides innecessàriament.

—Potser dius certes, però només s'escriuran les proeses dels que van aconseguir grans fites.

—Al final, la història posarà tothom al seu lloc. —Vaig insistir. —També em vàreu començar a explicar com el vescomte Guitard i el comte Borrell van idear un sistema de guàrdies que comuniquen amb Olèrdola. Un sistema defensiu per als comtats del vostre avantpassat. Em vàreu indicar com s'havien aixecat guàrdies a Subirats, Sant Martí i Puig Florit, o com havien aprofitat per construir palaus i fer una bona gestió del territori, edificis com el palau Moranta, el palau de Sant Esteve de Castellet o el de la Granada i Castellví. Tota una estratègia

ideada per afermar el territori amb Olèrdola com a epicentre. Tot això ho va potenciar el vostre pare.

—Ja arribem. —Va comentar, canviant de tema. —Estigues al meu costat en tot moment si no és que et mano alguna cosa diferent. Avisa l'abat, que s'avanci per entrar junts a Subirats.

Subirats era un petit castell encimbellat que protegia la via Augusta. Tenia una torre quadrada que permetia albirar bona part del Penedès. Una situació privilegiada que durant un temps havia estat la residència de Geribert mentre també feia les funcions de vescomte. Era el marit d'Ermengarda de Barcelona.

Una petita recepció ens esperava al peu del castell. Vaig poder veure com se saludaven, mentre jo m'hi anava acostant segons les instruccions del comte de seguir-lo a tot arreu.

Més a prop, vaig poder veure que Mir Geribert encapçalava la comitiva de rebuda. D'entre els homes que tenia al seu costat en destacava un que coneixia. No sabia si ell també m'havia reconegut, però sí que es va fixar en mi.

La vida donava moltes voltes. Temps enrere, Mir Geribert s'havia enfrontat al monestir de Sant Cugat per les possessions de Calders, Albinyana i la torre de Moja, i ara n'era el garant de la seguretat dins el nou comtat. Precisament aquell era el motiu del viatge del seu abat. Feia poc que Hug de Cervelló havia atacat les possessions de l'abadia dins el seu terme de Cervelló.

Hi va haver entrevistes encreuades entre les parts, però la més important va ser la que mantingueren Ramon Berenguer i Sanç a soles. Els dos germans es van oferir mostres continuades d'afecte i compartiren somriures i records.

Des de l'alçada que donava Subirats, es podien contemplar alguns focs a distància. Era fosc, però la lluna plena encara permetia fer algunes apreciacions dels indrets més propers.

FRAGMENT DE LA NOVEL·LA “ERMESSEDA LA COMTESSA MARE”

TROBADA A SUBIRATS ENTRE RB I SANÇ ON DECIDEIX QUE MIR GERIBERT SERÀ PRINCEP D'OLÈRDOLA I DEL PENEDÈS.

Va fer un descans per beure un glop de vi barrejat amb aigua i observar la cara dels presents a la sala. El comte de Barcelona havia après moltes habilitats.

—No ens oblidem que el meu germà està en una situació més complexa. Dirigeix un comtat nou que necessita estructura i organització, amb els homes de confiança per construir-lo. —Va dir, de cara al seu germà. —Per això cedeixo la paraula al meu germà i comte d'Olèrdola.

—Benvolguts —va iniciar la seva participació un xic nerviós de centrar tota l'atenció de la taula —, he decidit, conjuntament amb el meu germà, atorgar al pròcer Mir Geribert el títol de *Princep's Olerdolae* amb tots els seus mèrits i deures. —Va anunciar, de cara al noble penedesenc. —Sou l'home idoni per a organitzar aquest comtat. Compteu amb tot el nostre suport perquè així sia. —Va acabar dient el comte Sanç, davant la sorpresa de la resta a excepció de Ramon Berenguer i l'abat Guitard.

—Senyors, heu de saber que no necessito cap títol ni recompensa per servir-vos. —Va respondre Mir Geribert. —Si ha de ser així, que sia per voluntat vostra i en benefici d'aquestes terres. —Va transigir, conscient que no podia rebutjar aquell oferiment comtal, i menys en aquella situació. —Vós sabeu que faré jurament de fidelitat envers vós i la vostra esposa. —Va afirmar, de cara al comte de Barcelona. —De la mateixa manera, si calgués us oferiria i signaria prometença cap a vós. —Va girar-se cap al comte d'Olèrdola. —Això no m'apartarà de l'objectiu de bastir aquest comtat i protegir la seva gent, tal com també volia el vostre pare.

—Sabem de la vostra implicació i fidelitat. —Va intervenir satisfet el comte de Barcelona. —Només us posarem una condició: que no utilitzeu aquest títol fins que tot estigui ben parlat amb la comtessa Ermessenda.

Una bona jugada dels dos comtes, tot i que no entenia gaire bé a què treia cap el títol de príncep. Significava «el primer de tots». Potser era un pèl excessiu. Jo hauria plantejat més aviat un vescomte olerdolenc, la mà dreta del comte Sanç. Però, més enllà del nomenament que legitimava aquella situació de fet, el que prevalia era el que s'havia negociat: un acord entre tots dos comtes per designar amb un títol una realitat, i l'entesa per deixar fora del govern la seva àvia. Tot això amb el suport de l'abat Guitard de Sant Cugat i la noblesa penedesenca. Un bon pacte per a Ramon Berenguer.

L'abat callava. Havia fet una aliança amb Ramon Berenguer per protegir els interessos del monestir que regentava, però això també amagava una protesta per l'ascens als càrrecs eclesiàstics de primer ordre dels nobles afins a la comtessa Ermessenda. Només s'hi podia accedir a través del cercle de fidelitat de la comtessa.

La reunió es va acabar amb mostres de satisfacció de tothom. El comte Sanç semblava el més complagut. La trobada li havia reportat rellevància i confiança. Coneixia de primera mà les intencions i el suport del seu germà i, a més, reforçava la relació amb el seu home més important.

Poc després vingueren els comiats. El comte de Barcelona no volia perdre temps. Desitjava retornar al costat de la seva jove esposa prenys. Jo vaig anar a trobar l'al; volia acomiadar-me.

—Espero que no tardem tant de temps a retrobar-nos. —Li vaig comentar, mentre li oferia el braç.

—El mateix us dic. —Va dir, sincer, prement el meu braç. —Hem d'aprendre a gaudir de les coses tal com són. —Va dir mentre s'allunyava. —Va ser un dels últims consells del mestre Gerbert.

Tots dos comtes es van acomiadar amb fortes mostres d'estima i compromís. Ramon Berenguer va esperar que el comte d'Olèrdola entrés al castell de Subirats. Després s'encaminà cap on l'esperàvem per iniciar la tornada. El pròxim príncep d'Olèrdola, però, li veié el rostre de preocupació.

—No patiu per ell, senyor. Serem al seu costat en tot moment. —Va comentar Mir Geribert quan el comte va arribar a la seva alçada.

El comte va aixecar la vista del terra i la fixà en el pròcer del Penedès.

—Té un bon amic que l'aconsella. —Va dir, tot pujant al cavall.

—Té un germà que vetlla per ell. —Va respondre Mir Geribert, abans que el comte enfilés camí a Barcelona.

August Bover

Érem, som... i serem

Pel que hem estat,
pel que ara som
i volem ser,
allà on siguem
o ens estiguem,
serem només
si volem ser,
i serà bo
i estarà bé,
si tots hi som
i els que s'hi estan
hi poden ser.

Som i serem,
no ens n'estarem!

August Bover, *Tornaveu* (2018)

L'únic camí

*I és camí incert cada camí,
n'és cada vida.*

Josep Carner

Hem enfilat l'incert camí,
i el dubte ens tensa.
És el moment de decidir,
amb clara pensa,
si fem un pas cap a endavant
-la gosadia-,
o ens deixem vèncer per l'espant
-la covardia.

Tot el que hem fet ha estat en va?
Cal renunciar-hi?
O ens darà força quan, demà,
puguem tornar-hi?
Desfer el camí, ens mana la por,
i tornar enrere.
Diu: -Endavant! -la il·lusió-
Ni un pas enrere!

Pels que van dur-nos fins aquí,
que van deixar-nos,
i per aquells que han de venir
cal revoltar-nos.
Hem de reprendre aquest camí
-l'estel ens guia-,
hem d'avançar sens defallir
i anar fent via.

Efa a l'uf

*(...) si responia,
sols digués «buf»,
havia «xuf»,
si deia «baf»,
tantost lo «saf»,
al cap sentia.*

Jaume Roig, *Spill* (~1460)

Fou l'almoixerif
de Rafelguaraf
qui arribà amb esquif
-o era amb batiscaf?-,
totalment pitof,
fins a Magaluf
i, allí, el millor xef
nascut a Calaf
servia a betzef
-car no era gallof-
trossos d'un rosbif
que feia un cert tuf
de cuina naïf
a un pobre nap-buf,
criat al Garraf,
que enfilat a un puf
veié amb esgarrif
com del fum del baf
naixia un barruf
en forma de grif
que no era cap bluf
i duia un cadaf
amb un logogrif
semblant a un rat-buf,
curull d'aiguanaf,
tot tocant l'alduf
i fent pataplaf

amb un gran estuf,
diu un petroglif ¹
que hi ha a Margalef.

---

¹ Aquesta rima caducà l'abril de 2007, en publicar-se el DIEC2 (Nota de l'autor). August Bover, *Cloc!* (Tarragona: Arola Editors, 2011), 73-74.

Xavier Vernetta

País de llops. Ed. Proa. Barcelona, 2010

(...) vaig tornar a la presó a complir cadena perpètua. No sabia si això havia de significar molts anys, però vaig decidir prendre-m'ho amb calma. Les presons, en aquella època, eren llocs interessants. Hi havia gent de tota mena, delinqüents, és clar; desgraciats, evidentment; però també hi havia mestres que ensenyaven allò que no tocava, novel·listes, poetes, professors d'universitat, obrers, capellans d'un déu bona persona.

Per passar el temps vaig aprendre a llegir i a escriure més enllà del que m'havia ensenyat el pare Martínez al poble. Deu anys estan plens d'hores mortes. Pots pensar, és clar. Però això és precisament el que no tenia ganes de fer. Ningú em va venir mai a veure. Només vaig rebre una visita deu dies abans de sortir de la presó. Aquella visita no la volia rebre i no en vull parlar. La resta del temps el vaig passar llegint. Primer llegia els tebeos. Tant me feia si eren *TBO*, *Flechas y Pelayos*, *El guerrero del Antifaz* o qualsevol altre. M'ho empassava tot. Més tard vaig començar amb les novel·les. Dins d'una novel·la hi ha moltes hores de lectura. De vegades una novel·la em durava un mes. No sé dir si m'agradava, però mentre llegia no pensava en cap altra cosa i això era el que volia. Mirar les pàgines i no veure les parets. Llegir les paraules i sobretot no recordar la cara del meu oncle ni de les moltes persones que he conegut que són com ell.

El dia que vaig sortir de la presó m'esperaven a la porta per fer-me una proposta d'aquelles que no es poden rebutjar. Em van donar diners. Molts més dels cinc duros que duia a la butxaca. Jo, a canvi, havia de prometre que no tornaria a posar els peus a Barcelona. Es van descuidar de dir-me què passaria si m'hi negava, és a dir que vaig dir que sí i de seguida vaig agafar un bitllet que em duria un altre cop al poble. Mentre esperava el tren vaig buscar una taverna prop de l'estació de França per menjar alguna cosa. La que vaig trobar em va semblar que era com les que freqüentava el comissari Maigret, ara que sabia qui era el comissari Maigret. Feien plats

de carn que valien tres pessetes i en el menú incloïen el vi i una amanida de tomàquet i ceba. Després de la carn i el porró vaig demanar tres perfumats d'anís, l'un darrere l'altre.

Al tren vaig dormir molta estona amb les pàgines d'una novel·la d'Agatha Christie sobre el pit. La novel·la, l'havia comprat a l'estació i la vaig perdre abans d'acabar de llegir-la. Em va saber greu, encara que en aquell moment ja començava a saber com acabaven aquesta mena d'històries. Vaig fer tot el viatge sol al compartiment, encara que hi havia gent dreta als passadissos. Per algun motiu que jo no sabia, la gent obria la porta, em veia a mi i passava de llarg a buscar un altre lloc, encara que fos més incòmode, per fer el viatge. Mai he estat una bona companyia. Ningú ha sabut estar gaire estona a prop meu.

Vinyet Panyella

EVA, 2023

DD

CAVALLS I COLLARET (Suite de Terramar)

Els naufragis habiten la mar del meu davant. El bressol i la tomba de les civilitzacions que m'han configurat. Olimp sense núvols, infern sense flames. L'arbitri dels déus que escriuen els nostres destins ho és tot. D'això en diem constel·lacions.

II

Després de la tempesta baixen a la platja els escamots. Inauguren el seu ritual cobejós vora la mar. Cerquen els tresors que la mar retorna. S'ajuden amb crosses que endevinen, bastons que furguen. Els pals dibuixen cicatrius. La mar ho va esborrant amb plàcid llanguiment. No em robaran el collaret blanc dels matins de festa.

III

De nit escolto els renills que s'apropen. Cada rompent bramula més a la vora amb fosca veu. M'abandono a la fosca. Em deixo bressar per la remor oculta de qui sap quina tonada.

IV

Clareja. El trencant del galop agita la crinera blanca de la fúria.

1

EVA, 2023

Els remolins clapegen la blavor de l'alba amb una simfonia de blancs.

V

Cavalls o collaret. ¿Qui sóc, de totes dues? Jardí de dues ombres. Mimosa i buguenvígria, espígol i roser, xiprer i tamariu. Capvespre i alba. Sorra i rocam. Còdol i duna. Alga i petxina. Aiguamoll, cova de mar, líquen. Sóc totes dues.

VI

Cada nit de lluna neix un riell de vidre que em somriu. Travessa la mar per les esclertes de les quatre puntes del llençol. Em segueix el traç de plata del vial bellugadís. Collaret que s'esmicola quan m'hi endinso. I m'inunda de la llum cobejada. I no temo els cavalls adormits dins l'aigua fosca.

VII

Corall i ambre. La tria del tresor. Corall i ambre. La sang dels arbres mar endins. L'or de la llum empresonat a les entranyes de la pedra. Retorno el corall i l'ambre al seu amagatall.

2

EVA, 2023

VIII

Centenars de milers de mirallets trencats en milions de partícules van engolir la centèsima part de claror que els pertocava. De nit i dia s'hi emmiralla la llum. Els collarets es fan arran de l'aigua, al compàs de l'alè que els fa brillar com un adéu.

IX

Se m'enduu el galop salvatge de les ones que envesteixen la planura. Blancalls, aiguabarreigs, revolts. El glaç de les espurnes de l'aigua esmicolada. Galop endins, renills i tombarelles. Fuga de llum. La tomba oberta és dins de cada instant.

X

La mar sempre retorna allò que no vol seu. Tria avarament els materials. Construeix jardins i les ciutats ocultes. I de tant en tant s'enamora. Una dona, un infant, un jove. L'amor i la saviesa. El desamor i el desesper. La joia i l'engany. I els crida de nit amb la veu fosca que només els escollits poden escoltar. I se'ls enduu vers el fragor de les crineres amb l'esquer del miralleig de lluna. Cavalls i collaret.

3

EVA, 2023

XI

El neguit blau. La mar del meu hivern, remor incessant. Milers de mirallets, la llum dansant.

XII

Cavalls i collaret. Corall i ambre. Riell de vidre i miralls de sorra. ¿Sóc totes dues? Sóc.

4

EVA, 2023

PER UCRAÏNA. VARIACIONS SOBRE TRES POEMES D'ANNA AKHMÀTOVA

Què és una guerra, què és una epidèmia -- S'acaben, ja estan a punt de ser sentenciades. Però qui ens protegirà de l'horror que una vegada es va denominar el pas del temps?

*** En lloc dels bons desigs per la festa, aquest vent àrid i cruel, només et portarà l'olor de la desfeta, de regust de fum, i de poemes escrits per la mà meva.

*** M'haig d'agenollar com Morozova, he de ballar amb la fillastra d'Herodes, enlairar-me en la fumera de la pira de Dido i retornar a la foguera de Joana d'Arc.

Senyor, ja veus que estic cansada de viure, morir i ressucitar. Pren-m'ho tot, però concedeix-me sentir la frescor d'aquesta rosa roja.

Anna Akhmàtova, del *Llibre setè*

Ara que hem anostrat els teus poemes, musa del plor -i tant bé com t'escau, perquè no hi ha en el món res més temut ni poderós que el vers ardent i profètic dels poetes -, musa engrandida pel temps que no ens ha de salvar, torno a paraules teves com horror, guerra, epidèmia i a la sentor d'aquella rosa roja,

5

EVA, 2023

darrera concessió d'una vida aconseguida.

L'horror dels nostres dies és com sempre que els àngels de la mort habiten al zenit dels pobles i ciutats esdevinguts la cendra que embolcalla les ànimes i els somnis. Les roses d'enguany no seran roges,

ni tan sols trobaré un roser caní vora quaderns cremats per tempestes de plom.

Potser arribarà un temps que tornaran les roses i els rius esbaldiran el tint de sang i pols. Avui construeixo les variants dels teus versos evocant el paisatge destruït,

desert d'ocells per on planen incendis i ferralla entremig del dolor, el desconsol, la neu.

Vosaltres els desàveu endins de la memòria des d'on ningú no us els podia arravatar. Jo els he copiat i escrit en tinta negra com un dol ben falcat en la pàgina en blanc al caire dels rostolls i del blat que apunta sota un cel que esclata de llum i de blavor.

Terramar, 17.04.2022/2023

6

EVA, 2023

CLAVELLS PER A UNA TOMBA INCERTA

Han crescut a pler, al sol i a l'aire, arrecerats dels embats del llevant i de la garbinada. Els brots menuts s'han tornat tiges altes encerclades per a una creixença sense trencadisses. Es desvetllaven poncelles apuntant els colors

fins que el primer esclat presagiava una florida esponerosa. He gosat collir algun clavell perquè em fes companyia. La resta te'ls guardava sense saber on portar-te'ls. Pels camins de les muntanyes altes on ja no hi creix la flor de Sant Joan? O cap a l'horitzó que véiem des del balcó de casa? Et recordo arreu, i enlloc cap pedra t'assenyala. Ets amb nosaltres quan mirem cap on el pare amb tots els nostres t'atorguen la presència que tan aviat se'ns va arrabassar. T'hauria agradat veure com creixien aquells brots tan fràgils a l'hivern i ara tan alts, florits, majestuosos, que no goso tallar perquè tu els vegis des d'on siguis. Així m'asseguro que vindràs de tard en tard, a l'ombra dels núvols del jardí, i de la mar i de la volta dels estels, immensa.

7

EVA, 2023

DESPRÉS DEL BRINDIS D'ANNA AHKMÀTOVA

Brindo per una terra lliure i per les restes d'on hem de viure i avançar. Pels ancestres, pels morts i la memòria, i pel teixit del temps que ens ha configurat.

Brindo per la terra lliure d'assetjants, pels drets que hem anostrat després dels guanys. Brindo per la llum, la claredat, per l'aire i pel paisatge, per un cel desemboirat i transparent que ens mostri com les ombres del capvespre obren el pas de la nit estelada en la que el somni no és tant sols el somni.

Brindo per la rauxa i la passió, pels vincles que ens han unit més fortament a cada maltempsada.

Per veure créixer l'estesa de les vinyes, saba i saó, terra que ens retorna en el regust del vi novell que el temps i la paciència han acomplert.

El vi que ha d'embriagar-nos de joia i llibertat.

Brindo per la casa devastada

Anna Ahkmàtova

8

Rosa Maria Prat i Balaguer

TERRA DE VINYES

Quan vaig marxar de Pinell de Brai vaig deixar-hi una part de la meva vida. Vaig abandonar-hi la meva joventut. Enterrats els sentiments del meu primer amor. Tot el que em va donar en Pau, el pare de la meva filla. Aquells dies vaig madurar molt de pressa. Era mare d'una criatura indefensa. Em sentia responsable de la seva vida i del seu futur. Havia de cuidar la mare, que, amb tantes morts, tenia uns ulls que traspuaven tristesa. Només s'il·luminaven amb la companyia de la nena quan se l'asseia a la falda, li ensenyava cançons, li feia picar manetes... i la petita reia i reia, contenta! L'Abril ens va portar l'alegria. Ella, pobreta, era lluny de tot el que passava. Jo només vivia per a elles dues. Entrava a treballar de fosc i sovint en sortia al vespre, de nit. Treballava per guanyar diners, perquè no ens faltessin les patates, la farina i l'arròs que comprava amb la cartilla del racionament. Els productes d'estraperlo eren molt cars, impossible poder-los adquirir.

A Capçanes vivíem al carrer de l'Olivar, al final del poble. Al costat dels rentadors públics. M'agradava aquell paisatge de la serra de Llaberia i la mola de Coldejou. Em donava molta pau. Sobretot al capvespre quan les muntanyes es tenyien del color de la mel. En aquell paisatge hi havia un pont amb arcades. A sota hi passava un riu que portava l'aigua fins al pantà dels Guiamets. I per sobre el pont hi circulaven trens a qualsevol hora del dia. Aquella remor contínua era una cançó de fons a la qual ja m'havia acostumat.

Rosa Ma. Prat i Balaguer

Terra de vinyes (p.41). Edicions Saldonar (2021)

VIè Premi Celler de Lletres 2020

Mercè Foradada Com una reina

(*Cançó de bressol. Wiegenlied, op 49.4,*
Johannes Brahms)

La filla no es cansa de repetir-l'hi: “No es queixi, mare, no es queixi. N’hi ha més d’una, i de dues, que a la seva edat han de jeure nit i dia, nafrades i en un continu ai. I vostè, en canvi, tan rebé: a la cadira, com una reina”

La Ció no la sent. No perquè no la vulgui escoltar, sinó perquè des que s’acosta als cent anys, a més de la debilitat a les cames, li ha arribat una sordesa gairebé total. Si amb tot l’entén, és pel to de la veu i perquè ja li havia sentit dir tantes vegades, quan encara podia fer-ho... Llavors, se la queda mirant mig enriolada, s’encongeix d’espatlles i li mostra els palmells de les mans, ben obertes, en un gest a mig camí de l’acceptació i la impotència. Les mans encara les pot moure.

Té un caràcter suau, la Ció, tan suau que ni la malaltia ni la soledat del seu progressiu aïllament han aconseguit agrejar-l’hi. Refugiada en el silenci que l’envolta – fins i tot quan els néts i els besnèts vénen a dinar a ca l’àvia, aquesta filla seva que la troba tan afortunada –, acompanya les seves hores, totes iguals, amb el rumiar d’un grapat de records que projecta dins del cap com una pel·lícula muda. Bé, muda de les del cine mut, de quan la van dur per primera vegada al Casino a veure *El Chico* de Charlot, perquè aleshores el cine a més de mut era en castellà. Al seu poble, el mestre Rius, amb el violí una mica desafinat, repuntejava els moviments sincopats de les imatges blanques i negres, mentre apareixien uns rètols a la pantalla que ella no podia llegir perquè encara no en sabia. Es veu que a la capital, on hi havia més d’un cine de debò, l’acompanyament es feia amb piano, però per a ella el violí ja era un miracle. La gronxava i reforçava la màgia de les ombres que es movien.

Ara, la pel·lícula dels seus records sempre té l’acompanyament de la mateixa tonada: Na na na, na na na...”, perquè ella sempre es canta la cançó de bressol del Brahms, que recrea en les diverses versions que han acompanyat els seus noranta-cinc anys: en la veu tan allunyada de la mare, en la del violí que el mestre Rius volia que aprenguéss per a la festa de comiat de l’escola, i en la d’una mena de mòbil d’angelets que penjaven sobre el bressol de la besnéta petita, aquella menuda tan nerviosa i repatània a agafar la son. Segurament, la seva primera música... i l’última que ha escoltat, abans que aquella grip tan forta de l’hivern passat li arrenqués la poca oïda que li quedava.

Alguns dies, la colleta de besnéts – els que més vénen són els tres de la néta gran, l'Anna, però quan coincideixen amb els cosins de la mateixa edat és com si es multipliquessin per quatre – es disputen fer-li la ronda per tota la casa: “Podem passejar una estona la iaia xica?”. La filla ni els sent i ella somriu i es deixa fer, com una nina gastada que, de tant jugar-hi, s'ha quedat menuda i descolorida, amb la roba baldera i uns quants cabells afeblits que no li cobreixen del tot la clepsa rosada.

Més d'un cop, els nens, cansats del joc, se la deixen oblidada a l'habitació de l'àvia, al bany o al rebedor. Ella mai no es queixa: només serà una estona, pensa, fins que la filla se n'adoni i comencin els crits. A més, ja li està bé de canviar d'escenari de tant en tant. S'ho pren com un joc, també ella, com l'oportunitat de remirar-s'ho tot ben remirat. “Veu, mare? La vista la conserva millor que jo. No es pot queixar”, pontifica la filla, operada de cataractes amb no gaire bons resultats. I la Ció repeteix l'arronsament d'espatlles i li mostra els palmells de les mans, ben oberts, amb el seu somriure dolç.

Abandonada al racó on l'ha aparcat la distracció dels besnéts, la iaia xica s'encanta contemplant un nou, i tan antic, escenari. Encastats a les parets, en algun racó, en la majoria de mobles i objectes, hi ha parracs de la seva vida – de la seva i de tanta com n'hi ha anat al darrere –, estrips de la memòria que ara se li ofereixen com un regal. N'hi ha que l'obliguen a aturar-s'hi, que la conviden a arregapar-s'hi per mirar de treure'ls el regust de la felicitat viscuda; d'altres, val més passar-los de pressa, com de puntetes, tot i que el temps s'ha encarregat de llisar les arestes i fins i tot als pitjors tràngols, els ha tret l'aspror. Se n'acomia? La Ció somriu. “Vés, quin remei. A hores d'ara...”.

Amb tot, la mort no l'espanta. No gaire. Mentre arribi tan suau com ha vingut la vellesa... Encara que, sense voler-ho, hi pensa, de tant en tant: què es trobarà després? Segurament no n'hi haurà, de després, però li costa d'imaginar no ser enlloc. Ella, de joveneta, ves quin remei, hi creia, en el cel. Tothom hi creia, a la seva època. Però ara que ja el té a fregar... no és capaç d'imaginar-se'l.

El cel convencional: el núvols de color pastel, els angelets voleiant a l'entorn del Bon Déu, amb la flonja barba blanca, el cel de quan anava a doctrina... no el veu. Se li va perdre si fa o no fa juntament amb el catecisme, qui sap quants anys enrere.

Però, en canvi, avui... La canalla l'ha oblidada al bell mig del rebedor – començava algun programa temptador a la tele i ells acudien dòcils a la crida del xuclador –, encarada a la porta, amb el seu tirador de llautó daurat que la filla deu fregar cada dia com si li anés la vida... Allà on el nen s'havia obert la cella un dia de Nadal de feia gairebé setanta anys. “I encara sort, perquè tal com va d'esbojarrat aquest xicot, s'hauria pogut buidar l'ull”, havia dit el seu home, que sempre anava dos passos per davant de les desgràcies. Doncs, avui... li pega per imaginar que tots els que ja han marxat – “Bé, no ben bé tots, però sí uns quants” – l'estan esperant al replà, o potser en una saleta més confortable a l'altra banda de la porta. I que li preparen una rebuda amb aplaudiments i globus

de colors, com a les pel·lícules americanes que es mirava a la tele quan encara hi sentia. I que després tots seuran i berenaran i la faran petar en una conversa eterna i tranquil·la. Aleshores haurà recuperat les cames i l'oïda i tot serà alegre, amorós, i estarà embolcallat amb una llum suau i la música que ja no pot sentir però que mai no la desempara. “Na na na, na na na...”.

Calmós. Sobretot s’ho imagina calmós. Ella ja s’ha acostumat al silenci de les altres veus i al mínim remor de la cançó i els records que no s’aturen. No li atrauen, li fan nosa, les estridències i els extrems. El seu cel hauria de ser dolç i tovet: un cel de cotó de sucre. No està per emocions pujades de to, ella, ja.

La Ció rumia que, realment seria bonic, encara que no s’ho acabi de creure. De debò de debò sap que s’està contant un conte de fades o cantant-se una altra cançó de bressol. Però seria bonic. Llàstima. El més probable és que no n’hi hagi cap, de després. Clic. Com apagar el llum de la tauleta de nit i entrar en un son molt llarg.

“Com una reina”, de *Com una reina*, **Mercè Foradada**. Saldonar, 2014

Miquel Cartró

El cercle de la vinya

Passejo per la vinya,
poc a poc, observant
ceps, vergues, brots, pàmpols,
gotims, raïms, terrossos...
El pas del temps no compta
i em deixo anar, serenament,
assaborint la vida.

Sento el batec de la terra,
harmònic i cíclic,
ara un, ara un altre,
impulsant emocions
que flueixen nítidament,
i amb la vinya, un sol ésser,
bategant alhora, vida.

Inhalo mil essències,
una amalgama d'olors
de flors blanques, de vermelles,
de la verdor i del fruit madur,
de la terra humida i seca,
l'alè que la vinya exhala,
elixir impregnat de vida.

I m'omple de llum,
i m'esclaten a la vista
raigs verds, rogencs, brillants
platejats, daurats, ocres...
que a voltes m'atien,
però també m'asserenen,
flaixos naturals, vida.

El cercle de la vinya,
és la llum del paisatge
d'un univers complex
de volums i contrastos,
imatges sorprenents,

passeig iniciàtic,
el cercle de la vida.

Rosa Maria Prat i Balaguer

TERRA DE VINYES

Mentre tothom brindava amb la copa de cava, la Rosa va pensar en la seva mare, l'Abril. Havia de parlar amb ella i demanar-li que li expliqués aquella història de la Teresa i d'en Pau Coromines. No volia que li passés amb la seva mare el mateix que li havia passat amb la seva àvia. Volia conèixer la vida de les dones de la seva família, tot allò que van sofrir en temps de la guerra, que deien que van haver de deixar els seus pobles per buscar un futur millor. Ella formava part d'aquest futur pel qual havien lluitat elles. Els havia d'estar agraïda. Volia conèixer les seves vides i els seus secrets, perquè ella també els podria transmetre a la seva filla i el dia de demà a les seves netes.

Mentre les bombolletes d'aquell líquid daurat li esclataven al paladar i passaven endins, coll avall, pensava en l'atzar de la vida i en la gran sort que havien tingut els avantpassats de la seva família d'arribar a aquella terra de vinyes que els va acollir i els va donar treball. Aquella terra on van arrelar somnis de futur. Ella era el fruit de tots aquells sacrificis.

Emocionada i agraïda, va brindar per aquelles dones que no ho van tenir gens fàcil: per la Teresa i per l'Abril.

Rosa Ma.Prat i Balaguer

Terra de vinyes (p.142)

VIè Premi Celler de Lletres 2020

Edicions Saldonar (2021)

Martí Garcia Crüells

FIDEL-FIDELIS

Una mica sorprès i confós es dirigí cap a la porta. Eren les 11 h de la nit i havia sonat el timbre de la casa. Malgrat tot la obrí amb decisió. A l'entrada de la casa, una dona vestida amb un abric negre, de coll alt que li cobria fins hi tot una part del cap, li demanava pas, sense dir res, sols amb la seva actitud ferma, dreta i decidida...

Puc passar...?, va preguntar... en Fidel no va tenir cap inconvenient.

Ja dins l'estança es descordà l'abric, duia un vestit de tul blau marí, semitransparent sense roba interior. Ella era sinuosa, de pell blanca, ulls verds, pòmuls prominents, coll llarg, i llavis gruixuts pintats d'un roig encès...

Qui ets...? Va preguntar ell...

Soc la Trom, a primera vista, sembla el nom d'una deessa extret de la mitologia escandinava, però no ho és. Si vols tenir el coneixement exacte i el seu significat precís, pots escriure el meu nom en un paper i llegir-lo davant un mirall, T-R-O-M...

Aquesta nit vinc a buscar-te, ets l'últim humà que em toca recollir en el dia d'avui.

"No sé si creure't...", li respongué el Fidel. Ets jove i atractiva, res a veure amb aquella vella de la dalla...

"Els temps canvien, Fidel, i ens hem de d'actualitzar, vendre el producte d'una manera més captivadora i eficaç. A més a més el tema de la dalla era un mal rotllo absolut, voluminosa, pesada, amb la humitat i la pluja es rovellava i em tacava el vestit, buf... Ara he canviat la dalla per l'entrecuix, segur que m'ho agrairàs..."

Llavors, ell es dirigí cap el moble bar, "vaig a prendre un whisky, potser serà l'últim, doncs, en vols un...?"

"No, gràcies, sols prenc "bloody mary"...", és una qüestió professional i no solc beure mentre treballa..."

Mentre ell es servia la beguda, ella es va treure l'abric, es dirigí cap a ell amb passos lents però fermes, clavant els tacons d'agulla al terra, obrí els seus braços i l'embolcallà en una càlida, forta, íntima i llarga abraçada...

L'endemà, en Fidel, travessà la porta del cel, amb pas lent i cansat. L'escenari era com un gran camp de conreu ple de cotó fluix, una gran planúria amb una atmosfera especialment nítida i transparent sota una blavor intensa...

El Fidel sentí un cert confort i serenor, tota la vida havia estat compromès en fer el bé, estimar les coses i les persones mantenint-se apartat del mal. Sempre actuà amb temor de Déu, per la qual cosa es sentia reconegut i compensat, l'esforç realitzat havia tingut el seu premi i estava convençut que podria seguir realitzant els seus desitjos en aquest nou capítol, espai i lloc de la seva vida...

Del darrera d'un petit núvol aparegué un jove ros amb ulls blaus vestit amb una túnica blau cel, una petita corona daurada al cap i uns alerons de plomes d'oca, molt suaus. El Fidel interpretà que deuria ser un àngel del Senyor i li preguntà : Si us plau, si no ho tinc mal entès, aquesta nit es juga la final de la Supercopa d'Espanya, entre el Barça i el Reial Madrid, on la podré veure...?

L'àngel el mirà amb tendresa i respongué : "Ho sento molt, Fidel , el Cel és un lloc net i pur, aquí, no hi ha wifi...".

Joaquim Micó

Mai no hem tingut París

VI Premi Bellvei Negre de novel·la Joaquim Micó

D'entre tots els dolors, el que fa més mal és la pèrdua, i el més perdurable la tristor. He subsistit prou temps per saber-ho, m'he mentit força cada matí davant el mirall, sense excuses, sense retrets, no era la mala sort, jo he triomfat, soc el millor; deixem-ho en un dels millors. Vaig aprendre que sense remordiments ets un home lliure, potser la melangia és el preu que pagues, la ferida on resideixen els teus fantasmes. Res de greu que no puguis ajornar més d'hora i mitja en qualsevol cine del món, submergint-te en la foscor de la sala, menjant crispetes i veient una bona pel·lícula. Perdonin la mala educació, estic entrant en la intimitat de la seva lectura i encara no els he dit qui els parla, és un mal costum que provo de corregir. Permetin doncs que em presenti: el meu nom real no els importa, vaig néixer a Barcelona, tinc cinquanta anys i em dedico a matar gent per diners. Un moment, un moment, encara no han sentit res, no jutgin abans d'hora; mai no hi ha res personal en la gent que liquido, tampoc estan davant d'un psicòpata. Esborrin un moment els condicionaments morals, ètics o legals i, què queda? Només un ofici; i, en aquest de matar, soc un dels millors.

Deu fer prop de tres dècades que vaig marxar del meu país a rodar món, però de tant en tant m'agrada tornar un dies per no perdre'l del tot; encara que no senti mai les arpes del bosc, ni pinsans ni cadernerres cantar al meu pas, la terra tira. No sé si em vaig equivocar de camí o de caminar perquè la meua vida no ha seguit cap dreuera, he trescat la meua sort a força d'anar errant, amb les dues accepcions de la paraula: equivocant-me mentre anava d'una banda a l'altra. Voldria creure que amb el passar dels anys he millorat substancialment: tinc casa

en un lloc llunyà a la vora del mar, em guanyo bé les garrofes i fa temps que no la cago. Facin el favor ara, virin en els seus ulls al blanc i negre de les pel·lícules antigues per llegir la introducció a la història que els vaig a narrar; la vida és en color, però el blanc i negre és més realista.

Nati Soler Alcaide

Del llibre, A propòsit d'unes flors, a partir de les aquarel·les de Camil·la Pérez Salvà sobre l'obra de Mercè Rodoreda, Viatges i flors

FLOR D'AIGUA

La tija em feia beure. Em feia abocar la meva delicada flor damunt l'aigua clara i xarrupar-la. Tenia predilecció per la gelada, per la més pura, la que ve directament de la neu, la que encara conté estrelles de glaç. Em vaig haver d'empescar la manera de fer cullera amb els pètals per beure i tornar a beure, i tot plegat per mantenir-la ufana a ella, la tija. Ella és una nyicris que, si no fos per la meva tasca constant d'aiguadera, seria de color terra o d'un verd tímid, mig pansit. Jo, en canvi, seria etèria, fàcil de collir i apta per formar part dels millors rams. Jo, com la tarongina, acompanyaria les núvies a l'altar. Si no estigués forçada a ingerir les grans quantitats d'aigua que bec, faria un perfum penetrant, una aroma de les que fan seguir qui la porta.

Avui m'he pogut desfer de la tirana. He fet una bona estrebada i he saltat dins el corrent. La tija es deu haver quedat amb un pam de nas en veure'm baixar sola, lliure. S'assecarà de seguida! És una desagraïda! Mai ha reconegut tot el que he fet per ella. Ha estat una mare castradora i no es mereix res més que el meu oblit. Així, doncs, ara mateix, aprofitant el ràpid que em bandeja, pujaré damunt la roca que he estat mirant tota la vida. M'estiraré al sol i ell m'assecarà l'excés hídric que oculta l'extraordinària fragància que tinc. Segur que algú s'adonarà de la meva bellesa i la meva bona olor, segur que m'agafaran, m'aplegaran per a un gran fi. Qui sap si ben aviat no seré ram de núvia!

FLOR SENSE NOM

M'estimo el vent, el vent vermell, el més potent, el que arriba quan tot està fet. El vell vent que tanca la porta als dies clars, els de la calor persistent. M'estimo el vent i ell em pren, d'una estrebada, clement, fulla per fulla, lentament. No sé on em pren, però em pren amb ell. Jo vaig dient: "Se m'enduen, se m'enduen!" Sense adonar-me que és ell, el meu etern pretendent, el vent. Vaig amb ell, i ell em vol com mai m'ha volgut ningú.

M'ensenya el món. El món són dos rius, el negre i el verd, i un cim que els creix enmig, i homes fugint. Fugint dels rius, del cims, fugint sense fugir, sense camí ni destí. Fugint de si. Volo amb el vent i els veig a ells, els suficients, i són incerts i baladins. Jo sé que el vent els pot desfer, però el vent no els vol per a res, perquè els sap esclaus del seu fugir persistent. El vent em vol a mi i viuré per sempre en ell.

Martí Garcia Crüells

L'HOME DE L'ABRIC DE COLOR BLAU MARÍ...

El rellotge marcava les cinc i deu de la tarda, a l'andana de l'estació del Metro, de plaça de les Glòries de Barcelona. De sobte, un xerric va anunciar l'entrada d'un comboi que avançà fins a aturar-se davant del semàfor, encara amb llum vermella. El tren va obrir les portes i al primer vagó va pujar un home, d'uns cinquanta anys, alt i prim, amb força cabell canós, vestit amb un elegant abric de color blau marí. Per sota se li veia un pantaló gris i unes sabates de pell de color negre, molt ben il·lustrades.

S'agafà a una de les barres metàl·liques, la màniga de l'abric es va abaixar i va deixar al descobert el seu canell dret deixant a la vista que hi duia un rellotge "rolex" d'or massís. De la seva espatlla esquerra hi penjava una bossa de pell gris fosc...

Un xiulet intermitent va anunciar la sortida del tren. Ja en marxa, a poc d'entrar en el túnel, aquell home es va dirigir a les persones presents en el vagó, amb veu alta i clara :

"...¡¡ Buenos tardes señoras y señores, ...y disculpen las molestias, ...tengo un empleo fijo y estable en una empresa multinacional americana, vivo en una casa de 400 m2, con jardín y piscina privados y garaje para cuatro coches, en compañía de mi esposa y mis cuatro hijos. Tenemos dos empleadas de hogar y cocinera, dos segundas residencias, una en el campo y otra en la playa, un seguro médico privado y un plan de pensiones vitalicio...!!. l'home, va continuar amb el seu discurs: *"... ..Me dirijo a ustedes porque más vale dar que pedir, y si me lo permiten voy a hacerles entrega de unos billetes que traigo conmigo, deseándoles que tengan muy buen viaje"...*

Dit això, es va posar la mà a la butxaca i va treure un feix de bitllets de 50 i 100 euros, se'ls posà en una ma, a mode d'una baralla de cartes, i amb l'altre començà a prendre'ls de dos en dos i de tres en tres i els va oferir al qui ocupaven el seient del davant.

Després, amb un lleu somriure i els ulls molt brillants, va dur de nou la ma a la bossa i va treure un altre feix, aquest cop eren de 200 i 500 euros...

D'un mar de braços, com branques d'arbre, va florir un manat de mans...

El metro, llavors, va fer una forta sotragada al frenar a l'entrada d'una corba, just en aquell moment es va apagar el llum general i s'encengueren els pilots d'emergència.

Els cossos dels passatgers es van atapeir entre sí, va haver empentes, trepitjades i, fins hi tot, alguna caiguda..., en aquells instants de desconcert es va escoltar una veu que cridava : *"...la bossa, la bossa" ...!!!*

L'home de l'abric de color blau marí va sortir empentat cap enrere i la seva esquena va colpejar amb força la cabina del xofer, qui es trobava trasbalsat per la fosca i la cridòria de la gent...immediatament reaccionà i prenent d'interfon va trucar al cap de l'estació propera dient-li : "...tinc una apagada de llum i una baralla dins el cotxe...!!!", "rebut...!!!",- contestà una veu a l'altre costat de l'auricular...

L'home de l'abric de color blau marí intentava incorporar-se quan, de sobte, va rebre un fort cop al cap que el va deixar estabornit i una d'aquelles mans d'aquell ram innocent va sorgir de la semi foscor i li va arrancar el rellotge *rolex*, d'or massís, del seu canell dret.

El ferrocarril va enfilarse cap a la següent estació a la que va entrar minorant la seva marxa amb una certa brusquedat. La cabina del Cap d'Estació es va obrir i va sortir corrent, en el seu camí va haver de fer un salt, per a no ensopegar amb una de les treballadores de la neteja,- qui el mirà espantada, amb el pal de fregar a la ma,- mentre preguntava: "...què passa, *jefe*"...?. El cap d'estació, refent-se del bruscat gest que acabava d'efectuar, sense mirar-la, amb la vista fixada cap el primer vagó, amb els ulls oberts com a taronges i la cara tota suada, va respondre:

..."no ho sé, però sembla que han atrapat un lladre, dins el tren...!!!".